Choceňačka s Beruškami na zájezdu ve Švédsku

Až se za dlouhých zimních večerů otevřou alba plná fotek, kdekdo si vzpomene i na svou letošní dovolenou. Slunné pláže, tyrkysové moře a nádherné palmy nebo majestátné vrcholky hor a přírodní scenérie budou většině snímků dominovat. V několika domácnostech však nalezneme i fotografie vyparáděných mažoretek, elegantních muzikantů nebo obrovské lodi, která jasně naznačuje, oč se jedná. První červencový týden se totiž kapela Choceňačka s mažoretkami Beruškami plavila přes Baltské moře až do dalekého Švédska, aby se tam účastnila mezinárodního festivalu dechových orchestrů. Právem tato akce patřila mezi největší v dějinách...

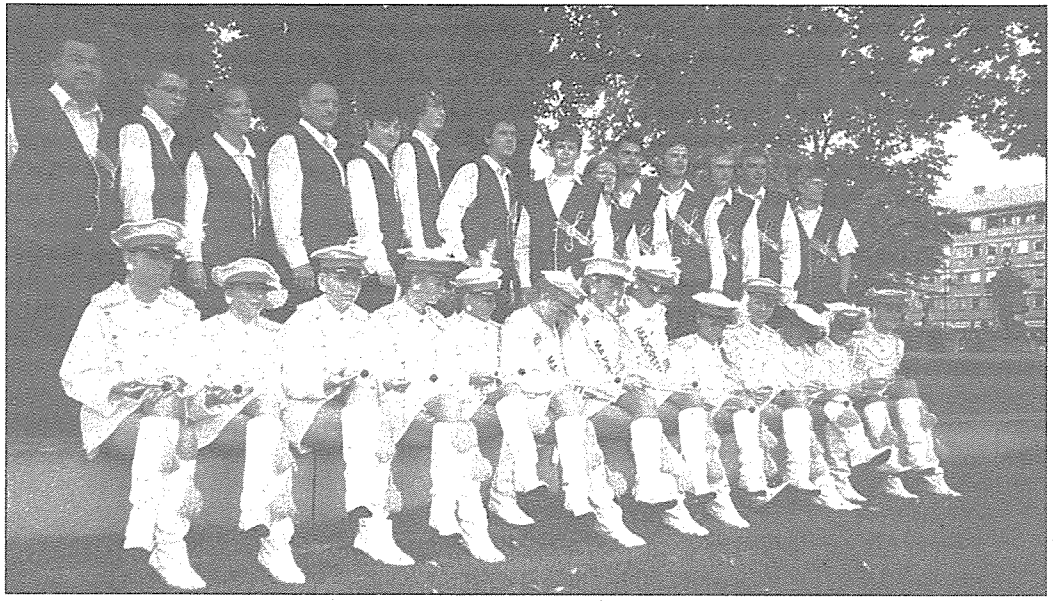
Když se o festivalu mluvilo někdy začátkem ledna, jen málokdo věřil, že se očekávaný slib vyplní. Najednou tu byl červen, který utíkal jako voda, bylo proto nanejvýš žádoucí razantně přistoupit k přípravám na festival. Poslední týden před odjezdem se dennodenně zkoušel na nádvoří zámku jak zpěv, tak také pochodové sestavy s mažoretkami. Veškerý shon utichl teprve v pondělí 30. června ráno, kdy náš autobus vystartoval z Chocně a uháněl si to na Prahu, hraniční přechod Cínovec a dálnicí na Berlín a Rostock. Tam končila suchozemská část dopravy, dalších osm hodin cesty pak patřilo trajektu, který nás měl dopravit přes Baltské moře až do švédského přístavu Trelleborg. Samotná noční cesta lodí představovala největší dobrodružství snad díky únavě, která se u nás brzy projevila. Jako mávnutím kouzelného proutku se usínalo v dosti nezvyklých polohách na barových stoličkách, na okně i pod stoly. Kolébal nás ale krásný sen, že až se probudíme, konečně vstoupíme na Skandinávský poloostrov.

Na lodi začal ruch zase brzy zrána, za svítání. Skrz okna lodi neprokukovalo sluníčko, naopak tmavými mraky se spouštěly i kapky deště. Blížili jsme se k přístavu, cesta pokračovala z Trelleborgu opět autobusem necelých tři sta kilometrů na sever. V úterý 1. července kolem jedenácté nás přivítaly brány osmého největšího města Švédska proslulého muzeem zápalek. Jönköping, obklopený ledovcovým Vätternským jezerem, žije různými slavnostmi téměř po celý rok. Koncem srpna se koná tradiční filmový festival, v květnu, i když letos mimořádně první týden v červenci, je na programu mezinárodní festival dechových orchestrů, na který nyní dostala pozvání i Choceňačka.

A festival začal

Po ubytování ve škole Kungsängskolan v úterý odpoledne následovala prohlídka města. Tak říkajíc "na rozkoukání" jsme měli ještě celou středu. Teprve ve čtvrtek 3. července začal onen 5. Mezinárodní festival i letos spojený s hudební konferencí Wasbe. Konferenci i festival pořádaly dva různé subjekty, různí organizátoři, ale ve všem se obě akce doplňovaly. Dostaveníčko do Jönköpingu si dalo na 25 orchestrů, mezi nimi i kapely z Japonska, Kanady, Velké Británie, více zástupců mělo domácí Švédsko, ale i Dánsko, neztratily se ani Čechy, které sice zastupovala jen Choceňačka a Berušky. Během tří festivalových dní nás čekalo 7 vystoupení. Začínalo se ve čtvrtek odpoledním a večerním koncertem v kostele Pingstkyrkan, mezitím si ještě náš tubista Karel Hanus odskočil s jedním dánským orchestrem, který zrovna tohoto hráče postrádal. Ve tři hodiny startoval před starou jönköpingskou radnicí průvod městem. Následující den bylo na programu jak dopolední vystoupení v centru města, tak i odpolední průvod v městečku Eksjö, vzdáleném asi hodinu jízdy autobusem.

Na poslední festivalový den připadlo vystupování zdaleka nejvíc. Čekaly nás dva přípravné koncerty, další průvod městem, Tattoo a závěrečný monsterkoncert. Celý maraton začal dopoledne půlhodinovou přípravou na Tattoo, v poledne odstartovala zkouška monsterkoncertu, poté oběd a o půl třetí už kapela s Beruškami stála v pozoru u staré radnice, kde startoval průvod městem

všech souborů, které se od tří hodin účastnily i Tattoo koncertu. Choceňačka potom vystupovala na koncertu jako druhá a za dvacet minut odehrála pět skladeb. Závěrečnou sambou Ary Barrosa jsme za doprovodu mažoretek teprve pořádně rozproudili krev chladným severanům, kteří jinak nedávali moc najevo svoje pocity. Až nyní jsme jasně poznali jejich náklonnost. Náš pobyt ve Švédsku se zkrátil už jen na několik hodin, čekal nás přitom ještě závěrečný monsterkoncert. Ač Choceňačka asi mnoho nepřispěla svou "troškou do mlýna", poněvadž na koncertní ploše v tu chvíli stály mnohonásobně početnější soubory, jednalo se při hraní tří povinných skladeb alespoň o získání nových zkušeností. Důležité bylo stále sledovat jednoho dirigenta, což bylo zejména pro naši kapelu dost obtížné. Protože náš kapelník Jiří Šimek hraje, nejsme zvyklí na nikoho, kdo by před námi stál a ukazoval, kdy máme nastoupit. Závěrečný potlesk diváků patřil ale přesto všem kapelám. Na nás však čekal už jen odjezd domů. O desáté večerní nastartoval náš autobus motor a pomalu jsme mířili k domovu. Čekalo nás "jen" 22 hodin cesty, nejprve trajekt do Dánska, pak do Rostocku a zbytek cesty přes Německo až do Čech opět autobusem.

Závěrem

Týden ve Švédsku znamenal pro kapelu i mažoretky jak spoustu nových zážitků a dobrodružství, tak i podnětů pro další práci. Jsem si jist, že kdykoliv uslyšíme jméno tak přenádherné země, jakou Švédsko rozhodně je, vybaví se nám spousta dojmů a vzpomínek. Největší úspěch měly pochodové sestavy, vypadá velice efektně, když se mezi kapelou prolínají půvabné mažoretky. A právě za tuto práci, kterou jsme připravovali na celou letošní sezonu už od loňského listopadu, jsme sklidili největší uznání, obdiv i potlesk a stali se tak podle slov organizátorů miláčky publika. *KAMIL BUREŠ*